

Chương 9

Anh ngữ và Ưng vũ

Tập xong phần buổi chiều, hôm nay Trương Nam không chỉ trích Lý Viện Viện nữa, có điều cuối cùng khi thu dọn đồ đạc rời đi cậu ta nói một câu: “Tuy còn thiếu chút thương cảm, nhưng tiến bộ rất nhiều. Tỉ mỉ thêm một chút là cuối tuần sau lên sân khấu chắc không thành vấn đề.”

Lý Viện Viện rất vui nên cũng khen Trương Nam một câu: “Anh sửa kịch bản khá lắm.”

Trương Nam sừng sốt, dở khóc dở cười: “Sao giọng điệu cô cứ như lãnh đạo vậy? Diễn viên diễn không đạt bắt đạo diễn phải sửa kịch bản, vậy mà cô có vẻ kiêu hãnh quá nhỉ?”

Lý Viện Viện kiêu hãnh gật đầu rồi quay đầu đi, ánh mắt đuổi theo bóng Tiểu Bàn, mặc kệ Trương Nam có nói thêm gì không, nàng chạy tới bên cạnh Tiểu Bàn cười với cậu ta.

Tiểu Bàn cũng vui vẻ cười ha ha: “Lý Viện Viện, hôm nay cậu diễn hay lắm, tập luyện bao lâu nay cuối cùng cũng có ngày không thấy Trương Nam mắng mỏ trong phòng tập rồi.”

Được khen, Lý Viện Viện rất vui: “Phải cảm ơn cậu đã khích lệ.”

“Đâu liên quan tới tôi. Tôi thấy là công lao cú ngã của cậu đó, cứ như thay da đổi thịt ấy.”

Lý Viện Viện cười cười không tiếp tục chủ đề này nữa: “Tối nay cậu có...” Chưa dứt lời, phía sau có mấy cậu con trai bước tới vỗ vai Tiểu Bàn: “Ê, ăn cơm.” Trên mặt họ là nụ cười trêu chọc, Tiểu Bàn đỏ mặt, lập tức vẫy tay với Lý Viện Viện, “Tôi đi trước đây.”

Lý Viện Viện nhã nhặn cười đáp: “Được, mai gặp.”

Mấy cậu con trai đưa Tiểu Bàn đi, người kẹp nách, người vỗ lưng cậu ta cười đùa. Người nào đụng vào Tiểu Bàn xong cũng quay đầu nhìn Lý Viện Viện, sau đó đều cười mờ ám. Lờ mờ truyền tới tiếng cười nói: “Bạn trai cô ta đẹp trai như vậy mà lại đi thích cậu...”

Lý Viện Viện không giận, thoải mái để mặc họ nhìn, lúc mấy cậu con trai ra khỏi phòng tập, bất ngờ thấy họ té ập xuống, ai nấy đều bò dậy với vẻ mặt kỳ lạ.

Chỉ có Lý Viện Viện nhìn thấy Yên Tư Thành đứng ở cửa. Chờ mấy cậu con trai đi xa, Lý Viện Viện mới chậm rãi bước tới, nhẹ giọng than thở: “Nam nhân ở đây sao thích khua môi múa mép như nữ nhân vậy nhỉ.”

Yên Tư Thành khẽ cúi đầu: “Điện hạ, có cần thuộc hạ...”

“Thôi đi. Dù sao ở đây cũng không phải Đại Đường. nói ra thì...” Mặt Lý Viện Viện rực sáng nhìn Yên Tư Thành, “Tur Thành, hôm nay huynh có quan sát Tiểu Bàn kĩ càng không?”

“...Có.”

Quan sát tỉ mỉ đến từng chi tiết.

“Có phải cậu ấy rất đáng yêu không?”

Yên Tư Thành im lặng.

“Từ góc độ của Tur Thành, rốt cuộc ta phải theo đuổi thế nào mới lấy lòng Tiểu Bàn được?”

Tuy Lý Viện Viện là công chúa, nhưng lúc ở Đại Đường nàng phải luôn luôn cẩn thận, không dám lén nuôi nam sủng như các Hoàng tử được sủng ái, trong quan hệ nam nữ, nàng vẫn luôn nghiêm ngặt tuân thủ giới hạn, không dám vượt mức. Bởi vậy trước khi hòa thân, nàng rất hiếm có cơ hội tiếp xúc với phái nam, càng không biết làm sao mới lấy được lòng người đó.

Về mặt này, Lý Viện Viện cảm thấy mình nên nhờ Yên Tư Thành chỉ bảo.

Dù sao sở thích của con trai đối với con gái chắc cũng như nhau thôi ...

Yên Tư Thành nghe câu hỏi của Lý Viện Viện, chàng im lặng một lúc. Thật ra chàng rất muốn nói chàng cũng không có kinh nghiệm theo đuổi con trai, nhưng cuối cùng nghĩ lại, cách lấy lòng con trai chắc cũng như cách lấy lòng con gái thôi.

Cả đời Yên Tư Thành chỉ chuyên tâm làm một việc, đó chính là bảo vệ Lý Viện Viện. Trong lúc làm chuyện này có phát sinh một số nhiệm vụ ngoài lề, một trong số đó chính là đỡ cho Lý Viện Viện vui.

Vậy là Yên Tư Thành tự nhiên coi chuyện “Làm thế nào theo đuổi con trai” và “Đỡ cho Lý Viện Viện vui” là như nhau.

Chàng tổng kết kinh nghiệm, tóm tắt lời lẽ đúc kết thành chân lý: “Cho đồ ăn.”

Lý Viện Viện nghĩ kĩ, cảm thấy đúng thật là vậy! Nàng lập tức thay đổi cái nhìn về Thị vệ trưởng thường ngày lạnh lùng nghiêm túc của mình: “Còn có bí quyết khác không?”

Yên Tư Thành nhìn Lý Viện Viện: “Chiều ý người đó.”

Lý Viện Viện gật đầu: “Còn nữa không?”

“Tất cả đều chiều theo ý người đó...”

Lý Viện Viện gật đầu, nghiền ngẫm ý nghĩa của mấy chữ này đến lúc ngủ.

Thấy Lý Viện Viện yên ổn thiếp đi, Yên Tư Thành tắt đèn, tắt tiếng tivi, chàng lại bắt đầu học. Có điều, đêm nay Yên Tư Thành hơi lơ đãng.

Theo quan sát của chàng chiều nay, con người Giang Đông Bân tuy rất ôn hòa nhưng lại thiếu quyết đoán, tính cách chần chừ do dự, sau này gặp chuyện e sẽ không gánh vác nổi, nhưng mà ...

Công chúa thích.

Yến Tư Thành chau mày.

Nhớ lại nụ cười của Lý Viện Viện khi nói Giang Đông Bân đáng yêu, Yến Tư Thành chỉ thở dài nhan sắc dù đẹp nhưng cuối cùng rồi cũng sẽ mục ruỗng, hai người bên nhau suốt đời dù sao cũng phải xem tính cách đôi bên, trong việc tuyển chọn phu tể, Công chúa đã có phần tùy tiện. Nhưng mà ...

Công chúa thích.

Yến Tư Thành luôn lấy việc “Công chúa thích” làm nguyên tắc hành sự tối cao, nhưng hiện giờ tâm lý và nguyên tắc của chàng nảy sinh mâu thuẫn, ngoài việc vừa giúp Lý Viện Viện theo đuổi Giang Đông Bân vừa thở dài, Yến Tư Thành cũng không còn cách nào khác...

Sáng hôm sau, Lý Viện Viện đem cháo Yến Tư Thành nấu đi, nói muốn cho Tiểu Bàn ăn.

Yến Tư Thành nhìn chiếc bình thủy đựng đầy cháo mà Lý Viện Viện không ăn bao nhiêu, chàng mấp má môi, cuối cùng vẫn giữ im lặng.

Nhưng đi tới phòng tập lại không thấy Tiểu Bàn, chờ một lúc thì có một bạn gái mà Lý Viện Viện chưa gặp bao giờ tới trước. Lý Viện Viện hỏi thăm mới biết, hôm nay là thứ hai, câu lạc bộ Kịch nói không luyện tập, phòng tập có lớp học.

Lúc này Lý Viện Viện mới nhớ ra, hôm qua trước khi về, hình như Trương Nam nói tám giờ tối mai tập tiếp.

Buổi tối kia à...

Lý Viện Viện nhìn cháo trong tay, Yến Tư Thành nhìn nàng, chàng sợ nhìn thấy sự hụt hẫng trong mắt nàng dù chỉ một chút. Nào ngờ, Lý Viện Viện ngẩng đầu, môi bị liếm sáng lấp lánh, nàng đã rất đói: “Tư Thành, hay là chúng ta đổi cách khác lấy lòng Tiểu Bàn đi, cách cho ăn này hành hạ ta quá.”

Yến Tư Thành đương nhiên vui mừng không sao tả xiết.

Buổi sáng không tập, hai người cũng trở về phòng, Lý Viện Viện ngồi coi tivi, Yến Tư Thành hầu bên cạnh.

Mãi đến chiều, di động của Lý Viện Viện đổ chuông: “Châu Tình?”

“Lý Viện Viện, cậu muốn chết à, lớp của Lão yêu bà mà cậu cũng dám chườn! Mau đi học ngay!”

Lý Viện Viện sững sốt: “Mình cũng phải... đi học hả?”

“Chứ không thì sao? Cậu muốn bị rớt à?”

Nghe ra “bị rớt” quả là một chuyện vô cùng đáng sợ. Lại nghe Châu Tình dặn dò một tràng, Lý Viện Viện mới cúp máy, sau đó chau mày: “Tur Thành, làm thế nào để học lớp Ứng vũ* ?”

(*)Ứng vũ đồng âm với Anh ngữ.

Yến Tur Thành ngây người, bỗng nhiên cảm thấy những điều tivi dạy cho chàng quá ít, quả nhiên chàng vẫn phải thực hành những sinh hoạt của cuộc sống hiện thực.

Sau khi suy nghĩ một hồi, hai người đem hai chiếc dù ** tới giảng đường số bốn đi học.

(**)Vũ là mưa nên Lý Viện Viện và Yến Tur Thành nghĩ có liên quan đến mưa, phải đem dù đi học.

Đến cửa giảng đường, bên trong đã bắt đầu lên lớp, Lý Viện Viện nhớ Châu Tình dặn dò trong điện thoại, nói đã giữ chỗ cho nàng ở cửa sau, kêu nàng lên vào từ cửa sau, nhưng Lý Viện Viện nhìn trái nhìn phải, thật sự không phân được đâu mới là cửa sau.

Không muốn lãng phí thời gian vào chuyện này, Lý Viện Viện đưa tay đẩy cửa bước vào.

Một phụ nữ trung niên mặc quần dài màu đen đang đứng trên bục giảng quay đầu lại, đẩy kính: “Lại tới trễ à? Tên gì?” Lý Viện Viện ngược mắt, thấy Châu Tình ngồi phía sau đang vò đầu bứt tóc, nàng thật thà đáp: “Lý Viện Viện.”

Cô giáo nghiêm mặt ghi vào một cuốn sổ: “Vào đi, tới trễ thêm hai lần thì không cần thi môn này nữa.”

Lý Viện Viện gật đầu đi về phía Châu Tình. Vừa đi được mấy bước, bỗng nghe cô giáo lại hỏi: “Trò này đâu phải thuộc chuyên ngành chúng ta, đi học với bạn gái hay tới dự thính vậy?” Cô giáo đang hỏi Yến Tur Thành bước vào theo.

Yến Tur Thành thoáng suy nghĩ: “Em tới dự thính.”

Cô giáo vô cảm nhìn chàng: “Vớ vẩn, chuyên ngành nào cũng có lớp tiếng Anh mà, cậu tới lớp tôi dự thính làm gì, đi học với bạn gái thì nói thẳng đi.”

Cả lớp cười ầm.

Cô giáo tiếng Anh này nổi danh nghiêm khắc ghê gớm lại độc miệng ở khoa Văn, những sinh viên bị cô giáo này trêu chọc nhiều không kể xiết, được tặng danh hiệu là Lão yêu bà. Nhưng mỗi lần nghe cô giáo vừa độc miệng vừa giảng bài cũng rất thú vị. Bởi vậy cũng có không ít sinh viên chọn lớp này.

Thấy Yến Tur Thành bị trêu chọc giữa chốn đông người, Lý Viện Viện chau mày, tuy nàng là Công chúa không được sủng ái, nhưng xưa nay luôn đứng trên cao ra lệnh, trước đây từng có phu tử đến phủ Công chúa dạy học, nhưng tất cả đều cung kính, chưa từng buông lời trêu chọc như vậy.

Lý Viện Viện lập tức bắt mắt với cô giáo này. Nàng là một Công chúa luôn bao che thuộc hạ của mình, cho dù trong tình trạng bị chèn ép, Lý Viện Viện cũng cố gắng hết sức cho người trong phủ mình được tôn trọng nhiều hơn. Huông hồ Yên Tư Thành là Thị vệ trưởng của nàng, lúc ở bên nàng, trừ khi ngay cả nàng cũng bị sỉ nhục không thể phản kháng, nếu không cho dù thế nào nàng cũng bảo vệ chàng.

Lý Viện Viện siết tay định đứng lên, nhưng cô giáo lại nói: “Được rồi, đừng làm lỡ thời gian của mọi người, vào đi. Trong giờ học không được thể hiện tình cảm, tôi thấy đôi nào là tôi chia rẽ đôi đó ngay.”

Cả lớp lại cười ầm lên.

Yên Tư Thành đi tới ngồi bên cạnh Lý Viện Viện, âm thầm kéo tay áo Lý Viện Viện.

“Điện hạ, chỉ đùa thôi, không hại đến đại thể.” Giọng chàng rất nhẹ, chỉ có Lý Viện Viện mới nghe thấy.

Lý Viện Viện thấy cô giáo thật sự quay người đi bắt đầu giảng bài, nàng thở dài, vỗ vỗ tay Yên Tư Thành như an ủi, Yên Tư Thành nhìn mu bàn tay Lý Viện Viện, ánh mắt hóa dịu dàng.

“Ê ê ... Không phải chứ, hai người ...” Bỗng bên cạnh truyền tới một giọng nữ, “Hai người yêu nhau rồi à? Mới có mấy ngày cuối tuần thôi mà!” Là Châu Tinh bên cạnh kính ngạc tròn mắt nói.

“Tư Thành là bà con xa của mình.”

Ánh mắt Châu Tinh đảo đi đảo lại giữa hai người, cuối cùng vỗ vỗ vai Lý Viện Viện: “Cậu được lắm Lý Viện Viện, cao thâm khó lường quá nhé.”

Lý Viện Viện biết có giải thích cũng vô ích, bèn im lặng, để mặc Châu Tinh nghĩ sao thì nghĩ.

Nàng nhìn lên bảng đen, định nghiêm túc nghe giảng để bổ sung hiểu biết về thế giới này, nhưng khi nàng nhìn kỹ bảng đen, cả người Lý Viện Viện đờ ra.

“As China citizens attaching great importance to the rapidly...”

Chữ ...

Đây là chữ gì vậy hả...

Lý Viện Viện đờ người quay đầu nhìn, trong mắt Yên Tư Thành cũng ngập ngừng kinh hãi như mình.